

MIRA MIHELIČ

(14. 7. 1912 - 4. 9. 1985)

OTROŠKA LETA

Kramar Mira

Mira Kramar se je rodila tik pred začetkom prve svetovne vojne v Splitu. Njena mama je bila očarljiva mlada operna pevka, oče pa podjeten poslovnež. Mirino otroštvo, ki se je pravljичno pričelo v vili z belimi stenami in palmo na vrtu, je bilo zaznamovano z izgubami.

Ljubezen do morja, večkrat brez odziva, kakor je bilo večina mojih ljubezni, me je spremljala do današnjih dni.
(Mira Mihelič, Ure mojih dni)

Leta 1914 so se preselili v Zagreb. Tam je Mirina mlajša sestra Ivica umrla za jetiko, mama pa je zapustila nesrečni zakon in odšla živeti k ljubimcu. Ker je potrebovala denar, se je v zameno za dragoceni nakit odrekla stikom s hčerko. Tega ji Mira dolgo ni mogla odpustiti.

Mira je odšla k teti v Ljubljano, nato k starim staršem v Trbovlje. Tam je končala osnovno šolo. Izhod iz svoje otroške stiske in samotnosti je našla v branju.

V Trbovljah je napisala svojo prvo dramo, ki jo je potem skupaj z vrstniki odigrala pred domačo publiko.

Kadar sem zagrešila kaj takega, kar se ni ujemalo s pojmi o spodobnosti naše družine, mi je oče zabrusil: »Ti Trauttnerica!« Koga je hotel zadeti? Mene ali mojo mater v meni? Trauttnerica je bilo njeno dekliško in pozneje umetniško ime. Najhujše pa je bilo to, da sem začela s tem imenom istiti vse, kar je bilo slabega v meni, in da me je to še bolj odtujilo materi, po kateri sem tako dolgo hrepenela, da se potem, ko sva se po dolgih letih spet imeli srečati, nikoli več nisem mogla zblížati z njo.
(Mira Mihelič, Ure mojih dni)

Pozneje mi je Joza, moja nekdanja dojilja in pozneje zvesta služabnica mojega očeta, s solzami v očeh pravila, kako je klečala pred mojo materjo in jo rotila, naj se vrne k očetu zaradi mene, ki sem bila skoraj njen otrok. Joza je torej klečala pred mamo, kakor mi je pravila, vila roke in vpila, da se mora odpovedati »tistemu drugemu« zaradi Mirice, mama pa jo je odrinila in rekla: »Sovražim jo, ker je NJEGOV otrok,« nakar je celo Jozi zmanjkalo besed in solz. Toda ločena žena se je vrnila po svoj nakit, ki ji ga je bil mož podaril in nato pobral, ko je odšla od njega ...

In tedaj sta za skrinjico tistih bleščečih kamnov z mojim očetom sklenila nenavadno kupčijo. On ji je izročil nakit, ona pa se je obvezala, da se mi ne bo približala, če ji on tega ne bo izrecno dovolil.
(Mira Mihelič, Ure mojih dni)